

La rosa vermella del meu jardí

Un relat de: [Filantropia](#)

Els pètals de la rosa vermella resten humits sota la boira acabada de dispersar-se. La seva rojor s'accentua quan el Sol l'il·lumina. Tota ella brilla. Tota ella ressalta, per sobre de totes les altres flors. La seva fermesa, la seva majestuositat, la seva extravagància. Aquesta simple flor em provoca una feblesa incondicional que em tiba a voler contemplar-la, nodrir-la, olorar-la, i viure-la contínuament. Però de tant en tant, ens hem d'allunyar. Els dies sense ella són hores i hores de sospirs, anhels i crits, cada petit nervi del meu cos em mou cap a ella. Perquè des d'aquell primer encontre m'ha robat el cor, però a qui no li robaria el cor una flor com aquesta? És el primer en el que penso pel matí i en l'últim que somio a la nit. És la vermellor que veig a tot arreu, que busco i espero. Tot el que visc m'agradaria viure-ho amb ella, explicar-li, fer-la sacsejar-se amb el vent quan li murmuro a cau de pètal: "T'estimo", i ella em respon amb una sacsejada sota el meu alè, com articulant un somriure. I es que, no hi ha res que desitgi més que fer-la feliç.

A la meva flor vermella, del teu bombó.